

РЕШЕНИЕ

№ 25756

гр. София, 03.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Цветанка Й Митакева, като разгледа дело номер **10427** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от С. А., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], подадена чрез адв. В. В. – АК Х..

С жалбата се оспорва заповед с рег. № 4536 Р.-583/13.09.2024 г. на Началник ГПУ С., РДГП „Е.“ за забрана за влизане на територията на Република България, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т.1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т.4 и чл. 44 ал. 1 ЗЧРБ на чужденеца е наложена ПАМ "забрана за влизане на чужденец на територията на Р. България" за срок от 5 години, считано от 13.09.2024 г. до 12.09.2029 г. Искане се от съда да постанови отмяната на заповедта като се претендира, че същата е неправилна, незаконосъобразна и издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон, като е ограничено ефективното право на защита на жалбоподателя. Жалбоподателят сочи, че заповедта не е мотивирана съгласно изискванията на закона и по-точно, че липсват мотиви относно пропорционалното засягане на правата и законните интереси на чужденеца, като по този начин са нарушени изискванията на съображения 13 и 14 от преамбюла на Директива 2008/115/ЕО. Твърди, че при определянето на срока от 5 години за налагане на принудителната административна мярка органът не е отчел изискванията на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като не е взел предвид продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на

производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход. В жалбата са изложени твърдения, че е налице нарушение на чл. 35 АПК, защото органът не е спазил изискването да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и да се обсъдят възраженията на жалбоподателя. Претендират са направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът- Началник на ГПУ-С. в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на жалбоподателя и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената заповед рег. № 4536 Р.-583/13.09.2024 г. на Началник ГПУ С. /л. 17/, на основание чл. 42з, ал. 1, т.1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т.4 и чл. 44 ал. 1 ЗЧРБ на С. А., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] е наложена ПАМ "забрана за влизане на територията на Р. България" за срок от 5 години. Заповедта е мотивирана с предложение №4536р-30353/11.09.2024 г. на Началник група на ГКПП – „К. А.“ /л. 16/, в което се сочи, че жалбоподателят е бил заловен на 11.09.2024 г. на ГКПП Капитан А. в опит да превози незаконно през границата двама сирийски граждани, един от които непълнолетен.

С предложението на основание чл. 42з, ал. 1, т. 3 и 4 от ЗЧРБ е изразено становище на чужденеца да бъде наложена принудителната административна мярка „забрана за влизане в Р България“.

Към материалите по делото е приложена справка за съдимост на чужденеца с рег. № 241105005000471924 на Министерството на правосъдието /л. 14/. От справката става ясно, че жалбоподателят е осъден за престъплението по чл. 280, ал. 2, т. 1, т.3 и т. 4 вр. ал. 1 от НК на наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и на наказание глоба от 9 000 лева, а на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от 3 години.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 13.09.2024 г. на разбираем за лицето език с преводач, а жалбата срещу нея е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ, доколкото разпоредбата предвижда, че заповедите за налагане на ПАМ се издават от директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени писмени доказателства- заповед от 17.06.2024 г. на Директор на РДГП Е. /л.18/, видно от която същият оправомощава началника на ГПУ при РДГП – Е. да издава заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ, и в установената форма.

Съдът не споделя възраженията в жалбата, че оспорената заповед не е мотивирана, тъй като мотивите на обжалваната рег. № 4536 Р.-583/13.09.2024 г. са допълнени с

фактическите основания, съдържащи се в предложение №4536р-30353/11.09.2024 г. на Началник група на ГКПП – „К. А.“, на които се е позовал административният орган, издавайки оспорения административен акт. В този смисъл, непротиворечива и последователна е съдебната практика (в съответствие с ТР № 16/75 г. на ОСГК на ВС), че мотивите могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В предложението се сочи, че жалбоподателят е бил заловен на 11.09.2024 г. на ГКПП Капитан А. в опит да превози незаконно през границата двама сирийски граждани, един от които непълнолетен. В следствие жалбоподателят е задържан със заповед за полицейско задържане № 4536зз-432/11.09.2024 г. По отношение на жалбоподателя е предложена принудителната административна мярка „забрана за влизане в Р. България“ на основание чл. 42з, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗЧРБ. С оглед на посочените обстоятелства съдът счита, че заповедта е надлежно мотивирана. За прилагане на ПАМ "забрана за влизане и пребиваване на територията на Р България" на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, за компетентния административен орган е достатъчно наличие на данни, обосноваващи извода, че лицето с действията си извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Разпоредбата на чл. 42з ,ал. 1 от ЗЧРБ е императивна и при установяване на юридически факти, попадащи в състава на сочената хипотеза, органът в условията на обвързана компетентност задължително прилага ПАМ с цел да се преустанови извършваното правонарушение /в този смисъл Решение № 15673 от 28.11.2011 г. по адм. д. № 1761/2011 и Решение № 2172 от 18.02.2021 г. по адм. д. № 8807 / 2020 на Върховния административен съд/. Административният орган е извършил преценка на фактическите обстоятелства по случая на турския гражданин, която преценка попада в неговата компетентност в сферата на защитата на националната сигурност. Тази преценка е мотивирана с конкретни факти, които позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка. Като се има предвид престъплението, за което е образувано наказателното производство - чл. 280, ал. 2, т. 1, т.3 и т. 4 вр. ал. 1 от НК – превеждане през границата на страната на лица без разрешение на надлежните органи на властта, което напълно съответства на чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ- търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави, то следва извода, че е налице правилно приложение на материалния закон. Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесната заповед е издадена при наличие на визираните в хипотезата на правната норма на чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, предпоставки и като такава, е надлежно мотивирана.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, при съобразяване на разпоредбата на чл.34, ал.4 от АПК. В конкретния случай, фактът на връчване на заповедта е удостоверен със саморъчния подпис на лицето /л. 17 от делото/, а правото на обжалване е упражнено в срок.

Съдът не споделя възраженията в жалбата, че административният орган не е спазил изискванията на чл. 35 от АПК индивидуалният административен акт да бъде издаден, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и по-конкретно след като се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Административният орган е изпълнил задължението си за събиране на доказателства съгласно чл. 36, ал. 5 от АПК

да се снабди със справка за съдимост на чужденеца с рег. № 241105005000471924 на Министерството на правосъдието, с която се изясняват фактите и обстоятелствата от значение за случая, а именно извършеното от жалбоподателя престъпление, което напълно съответства на предпоставките, посочени в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Гореизложеното навежда съда на извод, че административният орган е спазил своето задължение, посочено в чл. 35 от АПК.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Цитираните норми изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчетат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Няма данни от събраните доказателства по делото за наличие по отношение на чужденеца на някоя от изброените в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ предпоставки. Той няма роднини и близки, пребиваващи на територията на Република България, не работи и не е финансово зависим от престоя си в страната ни, не попада в категорията на „уязвимите лица“ по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, поради което с оспорваната заповед не е допуснато нарушение съгласно изискванията на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Поради тази причина намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин е в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната от него цел, а именно да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

По отношение на възраженията в жалбата относно срока на ПАМ следва да се отбележи, че по силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност. С оглед позоваването на данните в предложението №4536p-30353/11.09.2024 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на

индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като е взето предвид извършеното от него престъпление по 280, ал. 2, т. 1, т.3 и т. 4 вр. ал. 1 от НК - превеждане през границата на страната на лица без разрешение на надлежните органи на властта. Поради тази причина съдът счита, че продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО и обосновано е определена със срок от 5 години.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , срещу заповед с рег. № 4536 Р.-583/13.09.2024 г. на Началник ГПУ С., РДГП „Е.“ за забрана за влизане на територията на Република България, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т.1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т.4 и чл. 44 ал. 1 ЗЧРБ на чужденеца е наложена ПАМ "забрана за влизане на чужденец на територията на Р. България" за срок от 5 години.

Решението не подлежи на обжалване и протест съгласно чл.46, ал.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: